

Arrest

**nr. 151 394 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. WARLOP en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 januari 2012 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 16 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2014.

1.3. Op 18 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 27 december 1991 in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa. U bent van Palestijnse origine, bent als vluchteling van 1967 geregistreerd bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw vader overleed rond 2005. Enkel u woonde nog samen met uw moeder. U heeft vier broers en twee zussen. Uw broers H. en A. verblijven in België. H. heeft de Belgische nationaliteit en A. heeft hier een tijdelijk verblijf. Uw broer S. verkreeg het vluchtelingenstatuut in Frankrijk. Uw broer M. en uw zus Sa. wonen in Sidon. Uw moeder woont momenteel alleen in Ayn al-Hilwa. Zij ontvangt een vergoeding van Fatah van USD 200 omdat uw vader lid van de organisatie was. Daarnaast steunt uw broer H. haar financieel. Ook uw zus Ab. is getrouwd en woont in het kamp.

Met een lening van uw oom kon u in 2010 in de groentemarkt een filmwinkel beginnen. In het geheim verkocht u in uw winkel ook pornofilms. Een van uw klanten die porno van u kocht was Amer Fustuq, een lijfwacht van Lino, de Fatah-leider in Ayn al-Hilwa. Op 17 december 2011 spraken twee mannen van Usbat al-Ansar, S.S. en B.B., u in uw winkel aan. Ze verweten u films en in het bijzonder pornofilms te verkopen en ze eisten dat u hen zou verwittigen wanneer Amer Fustuq in uw winkel kwam, zo niet zouden ze uw winkel vernielen. Dadelijk hierna belde u Amer Fustuq op om hem te zeggen dat hij naar uw winkel moest komen. De volgende dag kwam hij inderdaad. U probeerde hem met films en koffie zo lang mogelijk in uw winkel te houden, maar na verloop van tijd vertrok hij zonder dat de mannen van Usbat al-Ansar waren gekomen. Zo'n tien minuten later hoorde u schoten en mensen riepen dat Amer Fustuq was vermoord. U vluchtte naar uw grootvader in W.Z. en van daaruit probeerde u uw moeder te contacteren. U kon haar echter niet bereiken waarop u een vriend van u, M., belde opdat hij uw moeder zou verwittigen. M. kon u vertellen dat Lino op zoek naar u was. Uiteindelijk kwamen uw moeder en uw oom Ma. naar uw grootvader en jullie bespraken de zaak. Er werd besloten dat het te gevaarlijk was en dat u niet in Libanon kon blijven. Uw oom vond u een smokkelaar, betaalde voor uw reis, en na ongeveer een maand bij uw grootvader te hebben verbleven verliet u Libanon op 14 januari 2012. U nam een rechtstreekse vlucht van Beiroet naar België met gebruik van een vals paspoort. Op 16 januari 2012 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en een kopie van de UNRWA-registratiekaart van uw familie.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18/09/2014, p. 3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Ter verduidelijking dient eerst vermeld te worden dat de moord op Amer Fustuq niet in twijfel wordt getrokken. Dat u daarin een aandeel zou hebben gehad kon u echter niet aannemelijk maken. Twee belangrijke punten in uw relaas kunnen namelijk niet overtuigen.

Ten eerste is uw uitleg over hoe u met de twee mannen van Usbat al-Ansar samenwerkte niet aannemelijk. U verhaalde hoe ze dreigden uw winkel te vernielen als u niet met hen zou samenwerken en hoe u dan akkoord ging. Het is echter heel vreemd dat u de dreiging die van Usbat al-Ansar uitging zoveel zwaarder inschatte dan de dreiging die van Fatah uitging. De volgende zaken vallen in dit licht op: uw huis en uw winkel lagen in Fatahgebied in het kamp (zie CGVS, p. 6, 7, 8), u wist dat Amer

Fustuq niet de minste was want hij was de persoonlijke lijfwacht van Lino, de leider van Fatah in Ayn al-Hilwa (zie CGVS, p. 8) en zodra u van de moord hoorde dook u onder in W.Z. (zie CGVS, p. 13). Klaarblijkelijk deed u dat uit angst voor represailles van Fatah, want indien u enkel voor het vuurgevecht tussen Fatah en Usbat al-Ansar vluchtte zou men denken dat u naar huis zou gaan of naar een andere wijk in het kamp. Bovenstaande gegevens in acht genomen blijkt duidelijk dat u zich goed bewust moet zijn geweest van het gevaar dat samenwerken met Usbat al-Ansar tegen Amer Fustuq inhield. Dan is het vreemd waarom u besloot zo volledig met hen samen te werken. Grote tegenzin en weigerachtigheid zouden er op kunnen wijzen dat u zich werkelijk gedwongen zag de mannen van Usbat al-Ansar bij te staan, maar hier valt echter op dat u op eigen initiatief Amer Fustuq belde zodat hij al de volgende dag kwam (zie CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen bleek nergens dat u iets dergelijks werd gevraagd, enkel dat u contact moest opnemen wanneer u Amer Fustuq in uw winkel had (zie CGVS, p. 13). U vergoelijkte uw samenwerking door te stellen dat u dacht dat ze enkel met Amer Fustuq wilden spreken over zijn gebruik van pornofilms (zie CGVS, p. 13, 16). Vanuit verschillende invalshoeken is dit echter problematisch: enerzijds is het bevreemdend dat u zou geloven dat die militanten van Usbat al-Ansar uw winkel zouden willen vernielen, maar daarvan zouden afzien in ruil voor een kans om Amer Fustuq morele duiding te geven. Een ander element waaruit u had moeten concluderen dat ze verder zouden gaan dan enkel met Amer Fustuq praten, is dat u zowel S.S. en B.B. al kende als gevaarlijke mannen die reeds ettelijke moorden pleegden (zie CGVS, p. 14). U moet toch beseft hebben dat u op het punt stond aan iets gevaarlijks mee te werken. Anderzijds dient er op gewezen te worden dat u tweemaal zei dat ze uw hulp wilden om Amer Fustuq mee te kunnen nemen (zie CGVS, p. 12-13). Dit is veel ernstiger dan enkel in uw winkel met hem praten. Moest dit gezegd zijn is het niet aannemelijk dat u nog zou samenwerken. In elk geval is het opmerkelijk dat u niet coherent kan spreken over dit centrale element in uw relaas, want elders stelt u wel dat ze gewoon met hem wilden praten (zie CGVS, p. 13, 16). Ten slotte waren de verhoudingen in Ayn al-Hilwa in die periode niet van die aard dat u het aannemelijk zou achten dat B.B. en S.S. gewoon met Amer Fustuq zouden willen spreken: zo'n tien dagen voordien was een lijfwacht van een andere Fatah-leider doodgeschoten in een islamistische wijk in het kamp en zo'n twee dagen voor de moord op Amer Fustuq werd op een andere lijfwacht van Lino geschoten en de geruchten deden de ronde dat dat een vergelding was van Jund al-Sham - volgens u quasi synoniem met Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 13) - omwille van de voorgaande arrestaties van enkele van hun leden door de gewapende tak van Fatah (zie artikels in de blauwe map in het administratief dossier). In deze omstandigheden kan het niet overtuigen dat u werkelijk dacht dat B.B. en S.S. enkel met Amer Fustuq wilden praten.

Ten tweede valt op dat u na de moord op Amer Fustuq niets ondernam om uit te zoeken hoe ernstig de situatie precies was en wat er aan gedaan zou kunnen worden. U wist dat Lino u zocht (zie CGVS, p. 13, 14-15), maar u wist niet waarvoor hij u wilde: arrestatie of ondervraging (zie CGVS, p. 15). U bleef na de moord nog zo'n maand in Libanon bij uw grootvader (zie CGVS, p. 15) wat toch wilt zeggen dat u zich daar betrekkelijk veilig voelde, anders was u immers niet zo lang op een plaats gebleven. Een maand is toch voldoende tijd om het een en ander proberen te achterhalen. Nadien had u in elk geval vanuit België stappen kunnen ondernemen. U verklaarde echter dat u in België geen tijd had om navraag te doen naar de situatie (zie CGVS, p. 15), wat uiteraard niet dienstig is gezien de kwestie u toch heel persoonlijk aanbelangt. Verder stelde u niets te hebben ondernomen om uw problemen op te lossen omdat u er blijkbaar zeker van bent dat ze niet gaan onderhandelen maar u vermoorden, aangezien u informatie over Amer Fustuq gaf (zie CGVS, p. 15). Dit zijn echter veronderstellingen, want u zocht het nooit uit. Bovendien valt er, indien men de lijn van uw relaas volgt, ook het een en ander tegen een bestraffing door Fatah in te brengen: u werd gedwongen en u dacht niet dat Amer Fustuq vermoord zou worden (zie CGVS, p. 12, 13, 16). Dit zijn toch degelijke argumenten. Belangrijk is hier te verduidelijken dat het niet het punt van het CGVS is dat u uw problemen sowieso zo had kunnen oplossen, doch wel dat het weinig aannemelijk is dat u dit nooit probeerde.

Een derde punt dat uw geloofwaardigheid ondergraaft is dat u bij uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) systematisch over de organisatie Jund al-Sham sprak (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 27/01/2012, vraag 4), terwijl u het tijdens uw gehoor op het CGVS steevast over Usbat al-Ansar had (zie CGVS, p. 12, 13, 15). Hiermee geconfronteerd stelde u dat dat allemaal hetzelfde is (zie CGVS, p. 13).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat beide groepen weliswaar van de extreem islamitische zijde van het ideologische spectrum komen, maar dat ze toch in elk geval te veel verschillen om de namen zomaar door elkaar te gebruiken. Zo werkt Usbat al-Ansar klaarblijkelijk soms zelfs samen met het leger terwijl Jund al-Sham een geschiedenis heeft van aanvallen op het Libanese leger (zie 5.5 en 5.7.2 in de CIO Focus over de veiligheidssituatie in Libanon in de blauwe map). Dat u tijdens uw gehoor op het CGVS Usbat al-Ansar bij uw relaas betreft terwijl het voordien Jund al-Sham was wijst er op dat deze verklaringen hun basis niet vinden in reële ervaringen.

Bovenstaande argumentering in acht genomen kon u niet aannemelijk maken dat u een aandeel had in de moord op Amer Fustuq. Uw vervolgingsrelaas vindt daarin volledig zijn oorzaak waardoor dat dus evenmin kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit en uw registratie bij de UNRWA, hetgeen beiden zaken zijn die het CGVS niet ontkent.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uw moeder bezit in het kamp jullie huis (zie CGVS, p. 5) waar enkel zij nog woont. In elk geval kan u daar dus onderdak genieten (zie CGVS, p. 4, 5). Zij leeft daar van een uitkering van Fatah van USD 200 (zie CGVS, p. 3) en van wat uw broer H. haar op maandelijkse basis vanuit België stuurt (zie CGVS, p. 4, 17). U ging slechts tot de 7e graad naar school (zie CGVS, p. 6), maar vervolgens kon u nog een kappersopleiding volgen en u werkte ook even als kapper (zie CGVS, p. 6). Verder blijken uw capaciteiten ook uit de winkel die u opzette en ongeveer een jaar runde in de groentemarkt in het kamp (zie CGVS, p. 6-7). Voor deze winkel reisde u geregeld naar Tyrus om nieuwe films in te slaan (zie CGVS, p. 7, 19). U blijkt afdoende ondernemend en mobiel om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden. Wat verder in uw geval opvalt is het grote familiale netwerk waarover u beschikt: uw zus Ab. woont naast uw moeder binnen het kamp. Haar man is een visverkoper (zie CGVS, p. 5). Uw broer M. bezit een huis in Sidon, buiten het kamp, en werkt als lasser (zie CGVS, p. 5). Uw zus Sa. woont eveneens in Sidon en haar man werkt in een steenfabriek (zie CGVS, p. 4, 5). Verder heeft u twee ooms aan vaders kant die in Sidon wonen, de een heeft een lasbedrijf en de andere is dokter (zie CGVS, p. 5, 6). Drie

tantes aan vaders kant wonen in het kamp. Langs moeders kant heeft u in Libanon drie tantes die allen in het kamp wonen (zie CGVS, p. 5). Uw grootvader woont in W.Z. (zie CGVS, p. 13). U heeft dus een uitgebreid familiaal netwerk in Ayn al-Hilwa, maar ook buiten het kamp heeft u vele contacten. De meeste van uw familieleden hebben een volwaardig werk.

Momenteel onderhoudt u weliswaar enkel contact met uw moeder (zie CGVS, p. 9), maar uit uw verklaringen bleek duidelijk dat uw familiaal netwerk vroeger bereid was u te helpen en uit uw relaas kwam geen reden naar voor om te vermoeden dat dat nu sterk is veranderd. In dit kader valt op dat uw broer op regelmatige basis vanuit België uw moeder steunt (zie CGVS, p. 4, 17) en dat u klaarblijkelijk ook uw grootvader als een plaats van opvang beschouwt aangezien u, weliswaar binnen het kader van uw niet aannemelijke asielaanvraag, stelde een maand bij hem te hebben kunnen verblijven. Ook zeer relevant is dat uw oom Ma. u USD 2000 startkapitaal leende om uw winkel te beginnen (zie CGVS, p. 6, 9) en dat hij uw clandestiene reis naar België betaalde (zie CGVS, p. 9), hoewel dit, zoals algemeen geweten, vaak tot in de duizenden USD oploopt.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft

grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A en 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat hij geregistreerd is bij het UNRWA. Hij meent dat het UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt om een menswaardig leven te leiden. *“De verzoeker preciseert dat “Gezondheidszorg. Mijn vader overleed, maar mijn familie krijgt het loon van mijn vader nog steeds. En de scholen ook van UNRWA” (zie verhoor 18/09/2014, p. 3) Dat betekent dat de social economische situatie van de verzoeker en zijn familie slecht was.”* Volgens hem worden zijn verklaringen bevestigd door de COI Focus “Libanon. Leefomstandigheden van Palestijnen” van 23 januari 2014, waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Zij krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA, aldus verzoeker. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal “special hardship cases” nog verder terugdringen. De medische bijstand vanwege UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van het kamp waarvoor UNRWA instaat, is rampzalig, zo stelt verzoeker. Aangezien uit objectieve bronnen blijkt dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen, dient artikel 1, D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag te worden toegepast en dient verzoeker automatisch als vluchteling te worden erkend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij problemen heeft gehad met de extreme islamitische groepering Ousbāt al-Ansar. Hij was geen lid van Fatah, maar zijn vader wel. *“Hij werd persoonlijk bedreigd door leden van Ousbāt-al-Ansar omdat hij verkoopte films pornographiques.”* Hij meent dat het in casu duidelijk is dat zijn leven, minstens zijn fysieke integriteit, bedreigd werd in het kamp, ongeacht wie de dader was. Hij kan niet rekenen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, die de kampen niet betreden. Hij kan er evenmin van uitgaan dat het volkscomité in staat zou zijn bescherming te bieden. Verzoeker meent te voldoen aan de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag aangegeven gronden: (i) hij heeft problemen met aanhangers van Ousbāt al-Ansar, zijn relaas is gedocumenteerd, plausibel en strookt met objectieve landeninformatie (gegronde vrees), (ii) hij werd door aanhangers van Ousbāt al-Ansar bedreigd en de Libanese staat en het “Popular-Committee” kunnen hem niet beschermen (vervolg), en (iii) omwille van het behoren tot.... Verzoeker wijst erop dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Helwé gespannen was vanwege een aanhoudend conflict tussen Fatah en de islamitische groeperingen. De extremistische Palestijnse groepen zijn volgens hem oncontroleerbaar en het kamp is *“een zone van niet-recht”*. Hij heeft aan verweerder geëxpliciteerd *“om zijn vrees uit*

vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uit te leggen; Dat de tegenpartij heeft niet in rekening gehouden en heeft niet zijn redenen uitgelegd”.

2.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“Overwegende dat erkenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker werd afgewezen; Dat verzoeker verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en die de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet toe te kennen; Dat het duidelijk is dat verzoeker in de onmogelijkheid is om in Libanon terug te keren;”*

2.3. Verweerder brengt per drager op 17 juli 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015 en de COI Focus “Libanon. Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen” van 12 juni 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

2.4. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten en de verklaringen die hij hierbij aflegt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te

plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook allerminst vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens incoherente en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Libanon te verlaten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten.

Er dient te dezen te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad betwist dat de Libanese autoriteiten de toegang voor Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) bemoeilijken. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt evenwel dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied actueel geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Verzoeker betwist dit gegeven op zich overigens niet in het verzoekschrift.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 september 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat het UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat het UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, *et cetera*, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2012, rechtsplegingsdossier, stuk 5). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Verzoeker toont geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”.

2.15. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct gesteld als volgt: *“Uw moeder bezit in het kamp jullie huis (zie CGVS, p. 5) waar enkel zij nog woont. In elk geval kan u daar dus onderdak genieten (zie CGVS, p. 4, 5). Zij leeft daar van een uitkering van Fatah van USD 200 (zie CGVS, p. 3) en van wat uw broer H. haar op maandelijkse basis vanuit België stuurt (zie CGVS, p. 4, 17). U ging slechts tot de 7e graad naar school (zie CGVS, p. 6), maar vervolgens kon u nog een kappersopleiding volgen en u werkte ook even als kapper (zie CGVS, p. 6). Verder blijken uw capaciteiten ook uit de winkel die u opzette en ongeveer een jaar runde in de groentemarkt in het kamp (zie CGVS, p. 6-7). Voor deze winkel reisde u geregeld naar Tyrus om nieuwe films in te slaan (zie CGVS, p. 7, 19). U blijkt afdoende ondernemend en mobiel om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden. Wat verder in uw geval opvalt is het grote familiale netwerk waarover u beschikt: uw zus Ab. woont naast uw moeder binnen het kamp. Haar man is een visverkoper (zie CGVS, p. 5). Uw broer M. bezit een huis in Sidon, buiten het kamp, en werkt als lasser (zie CGVS, p. 5). Uw zus Sa. woont eveneens in Sidon en haar man werkt in een steenfabriek (zie CGVS, p. 4, 5). Verder heeft u twee ooms aan vaders kant die in Sidon wonen, de een heeft een lasbedrijf en de andere is dokter (zie CGVS, p. 5, 6). Drie tantes aan vaders kant wonen in het kamp. Langs moeders kant heeft u in Libanon drie tantes die allen in het kamp wonen (zie CGVS, p. 5). Uw grootvader woont in W.Z. (zie CGVS, p. 13). U heeft dus een uitgebreid familiaal netwerk in Ayn al-Hilwa, maar ook buiten het kamp heeft u vele contacten. De meeste van uw familieleden hebben een volwaardig werk. Momenteel onderhoudt u weliswaar enkel contact met uw moeder (zie CGVS, p. 9), maar uit uw verklaringen bleek duidelijk dat uw familiaal netwerk vroeger bereid was u te helpen en uit uw relaas kwam geen reden naar voor om te vermoeden dat dat nu sterk is veranderd. In dit kader valt op dat uw broer op regelmatige basis vanuit België uw moeder steunt (zie CGVS, p. 4, 17) en dat u klaarblijkelijk*

ook uw grootvader als een plaats van opvang beschouwt aangezien u, weliswaar binnen het kader van uw niet aannemelijke asielrelaas, stelde een maand bij hem te hebben kunnen verblijven. Ook zeer relevant is dat uw oom Ma. u USD 2000 startkapitaal leende om uw winkel te beginnen (zie CGVS, p.6, 9) en dat hij uw clandestiene reis naar België betaalde (zie CGVS, p. 9), hoewel dit, zoals algemeen geweten, vaak tot in de duizenden USD oploopt."

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilweh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij op zijn persoon betrokken feiten aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *"De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit en uw registratie bij de UNRWA, hetgeen beiden zaken zijn die het CGVS niet ontkent."*

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *"De actuele veiligheidssituatie in Libanon"* van 11 mei 2015, rechtsplegingsdossier, stuk 5) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige

veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS